

2016

Rok milosrdenstva

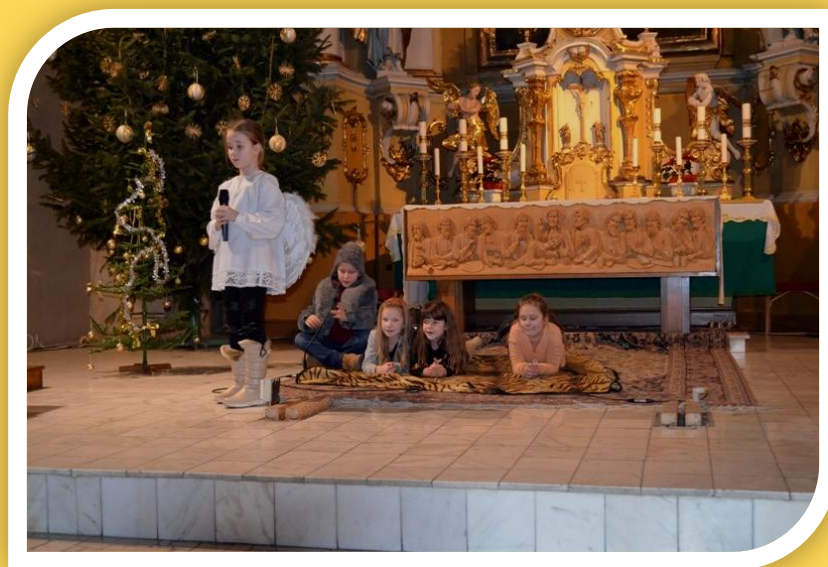
„V tomto **Mimoriadnom Svätom roku milosrdenstva** máme v každodennom živote prežívať milosrdenstvo, ktoré Otec zosiela na nás od večnosti. Nechajme sa počas tohto jubilea prekvapiť Bohom. On nikdy neprestáva otvárať dvere svojho Srdca dokorán, aby nám zopakoval, že nás má rád a chce sa s nami deliť o svoj život.“

Mottom roku je myšlienka "Milosrdní ako Otec".

Jasličková pobožnosť Bošany

10.1.2016 sa v našej farnosti konala Jasličková pobožnosť, pri ktorej deti mali možnosť predviesť svoje umenie a schopnosti. Cieľom bolo pripomenúť si veľkú udalosť - príchod Božieho Syna na túto Zem.

Krížová cesta

V pôstnom období sa konala pešia pobožnosť krížovej cesty-3. ročník. Zastavenia čítal vždy niekto z veriacich. Pri nesení kríža sa veriaci striedali. Krížovej cesty sa zúčastnilo okolo 100 farníkov. Koniec krížovej cesty bol v Krnči pri cintoríne. Medzi zastaveniami sa modlil desiatok ruženca. Pobožnosť krížovej cesty prebehla dôstojne.

Príprava na birmovku

V našej farnosti dňa 7.5.2016 bola udelená sviatosť birmovania. Birmoval **otec biskup Viliam Judák** a **Mons. Štefan Vallo**. Našich birmovancov pripravovali animátori v malých skupinkách, kňazi na hodinách náboženstva. Prípravu dopĺňali svojimi príhovormi na omšiach kňazi, napr. riaditeľ biskupského úradu vdp. Martin Michalíček, diecézny koordinátor mládeže vdp. Peter Mihálik, vdp. Štefan Bučo, administrátor v Nadliciach. Príprava prebiehala podľa katechizmu Yucat.

Mená animátorov – Peter Gajdoš + Andrea Gajdošová, Alena Špániková + p. Olbertová, Roman Moravčík + Iveta Maťová, Pavol Škvarenina, Martin Mikuláš a jeho manželka Barbara – Práznovce.

Prvé sväté prijímanie Práznovce

8.5.2016 sa v Práznovciach (filiálka) konalo prvé sväté prijímanie po 13 rokoch. Sviatosť eucharistie po prvýkrát prijalo 9 detí z rúk vdp. Štefana Bukovana.

Prvé sväté prijímanie Krnča

15.5.2016 do svojich srdiečok prijalo 10 detí živého Pána Ježiša. Ich srdiečka horeli radosťou a šťastím. Tento deň bol pre nich nezabudnuteľný. Veľká vďaka patrí pánu kaplánovi, dp. Jurajovi Klinkovi, ktorý ich pripravoval k tejto sviatosti.

Božie Telo

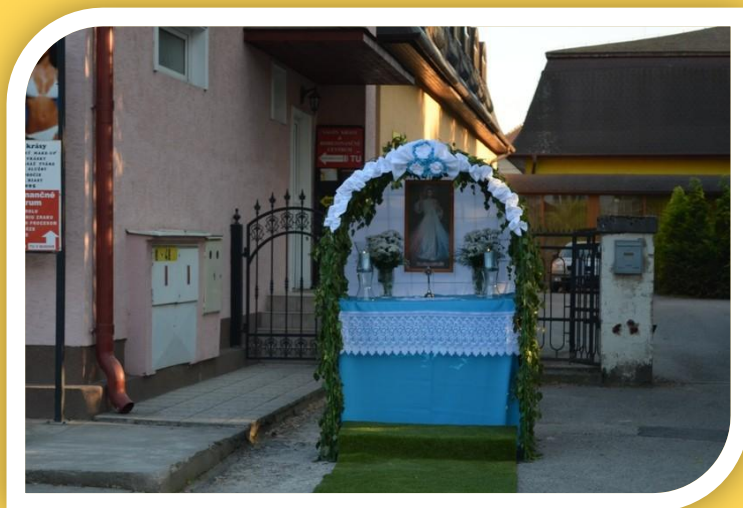
Podľa starej tradície sa na tento sviatok koná sprievod obcou so **Sviatosťou Oltárnou**. Slávnosť Božieho Tela sa v našej obci, ale aj na filiálkách (Krnča, Práznovce) tento rok konala 26.5. 2016.

Priebeh slávnosti -Svätá omša, po svätej omši sprievod - kríž, mládež a deti s kvietkami, dychovka, spevokol, duchovný pod baldachýnom, vedľa baldachýnu miništrant, ktorý nesie kadidlo a miništranti, ktorí po celej trase zvonja. Baldachýn nesú slávnostne oblečení skauti.

Za baldachýnom kráčajú sr. svätého Vincenta a ostatní veriaci. Sprievod sa zastavuje pri 4-roch oltárikoch, ktoré sú umiestnené na štyri svetové strany. Tu kňaz vykoná predpísanú liturgiu a na záver každého zastavenia udelí požehnanie. Deti celú trasu zdobia lupienkami kvetov.

Dychovka hrá piesne, spevokol a veriaci spievajú. Celá pobožnosť sa končí v kostole, kde sa spieva **TEDEUM**.

Celá trasa je ozdobená halúzkami brezy. Po skončení si ľudia odlomia halúzky, ktoré si prinesú domov.

V minulosti už tradične oltáriky pripravovali rodiny Prykrilová, Holubová, Korcová a farský úrad. Príchodom nového vdp. Štefana Bukovana nastala zmena v tom, že obetavý farník, p. Ing. Kazimír Vlasák, dal urobiť rovnaké konštrukcie, na ktoré farnička – skautka Mery Škvareninová ušila poťahy akoby striešky. Pod striešku sa dá stolík, svätý obraz, kríž, kvety, horiace sviece.

Po trase, kadiaľ sa sprievod uberá, majú ľudia vyzdobené okná. Za nepriaznivého počasia sa sprievod koná okolo kostola alebo v kostole.

Prvé sväté prijímanie Bošany

„Konečne sme sa dočkali, konečne sa aj nás dotkne Božie kráľovstvo". Nedeľa 29. 5. 2016 bola veľkým dňom pre našich tretiakov. Do svojich srdiečok prijalo 37 detí Pána Ježiša, na ktorého sa veľmi tešili. Naším prvoprijímajúcim deťom želáme, aby si pocity z tohto okamihu navždy zapamätali, aby si ich hlboko zapísali do svojich srdiečok s tým, že čokoľvek ich v živote postihne, môžu sa spoliehať na Pána Ježiša, ktorý ich bude v Eucharistii sprevádzať po celý život. Aby v budúcnosti s rovnakou radosťou a láskou ako v tento deň pristupovali ku každej svätej omši a ku každému svätému prijímaniu.

25 rokov skautingu v Bošanoch

17.–19. júna 2016 sa uskutočnilo **25.výročie skautingu v Bošanoch**. Pripravené boli súťaže, hry, bošianska zvedavka, slávnostná akadémia, svätá omša i koncert. Svätú omšu v našom chráme celebroidal **Mons. Štefan Vallo**, ktorý bol pri zakladaní skautingu v Bošanoch. Svätú omšu koncelebroidal bývalý kaplán vdp. Vladimír Paulíni a miestny farár.

Svätá omša s novokňazom Jozefom Hlavinom

2. júla 2016 sme v našej farnosti privítali primicianta Jozefa Hlavinu z neďalekej Klátovej Novej Vsi. Novokňaz Jozef ešte ako bohoslovec a diakon často prichádzal do nášho chrámu a prihováral sa nám v homíliách. Dnes prišiel medzi nás ako ten, ktorý začul volanie Pána, prišiel ako Kristov kňaz, aby nám všetkým v roku milosrdenstva udelil svoje novokňazské požehnanie.

V úvode svätej omše ho privítal farár vdp. Štefan Bukovan. V homílii sa nám prihovoral kaplán našej farnosti dp. Juraj Klinko. Vysvetlil nám význam slova posol a posolstvo. V závere svätej omše sa primiciantovi prihovoral aj jeho dlhoročný priateľ a náš farník Peter Gajdoš. Vo svojom príhovore zdôraznil, že cesta primicianta za Kristom nebola vždy ľahká, ale nikdy sa nevzdal a kráčal vpred v ústrety Kristovi.

Na záver sme v speve piesne **TEDEUM** ďakovali za dar kňazstva nášho primicianta, vyprosovali sme mu všetky potrebné milosti a prijali sme od neho novokňazské požehnanie.

Farská púť do Ríma

Je svätý rok milosrdenstva, a tak sme túžili ísť na púť do Ríma. Bošiansky skaut, p. Pavol Škvarenina – Jonny, túto púť zrealizoval, a tak sme mohli 31.7. 2016 vyraziť.

Cestovali sme v noci za upršaného počasia. Ráno sme prišli do Turína. Tu nás čakal náš rodák Andrej Kňaze – salezián, ktorý tam 3 roky študoval a mal tam aj diakonskú vysviacku. Podrobne nám predstavil úžasné dielo Dona Bosca. Ďalšie dni sme navštívili mesto PISA, kde je známa šikmá veža, ktorá je unikátom vo svete.

V Nettúne bolo dojemné počúvať príbeh mučenice, mladej Marie Goretti. Maria Goretti bola vyhlásená za svätú. Nad jej hrobom sme slávili svätú omšu.

V Ríme sme sa ubytovali v saleziánskom ústave a odtiaľ sme sa metrom presúvali na prehliadku Ríma. Naším hlavným cieľom bola audiencia Sv. otca, ktorá sa konala v aule Paula VI. Žiaľ, pre množstvo pútnikov sme audienciu sledovali cez monitor.

Ďalšie dni sme navštívili baziliky - baziliku svätého Petra vo Vatikáne, baziliku svätého Pavla za hradbami, baziliku Santa Maria Maggiore a katedrálny chrám pápežov svätého Jána v Lateráne. Boli to úžasné miesta, kde sme obdivovali diela sochárov a maliarov. Prezreli sme si koloseum a modlili sme sa na svätých schodoch.

Celé putovanie bolo dosť náročné, pretože teplota bola neúprosná. Dobré nám padlo, že v závere putovania sme sa mohli vykúpať v mori na Bibione. Tam sme mali aj svätú omšu, ktorú celeburovali vdp. Štefan Bukovan a Andrej Kňaze. Nezabudnuteľné chvíle nám budú pripomínať aj fotografie.

Hody v Krnči

V kostole Narodenia Panny Márie v Krnči vo farnosti Bošany sa v nedeľu **11. septembra 2016 uskutočnila slávnosť titulu chrámu i oslava 70. výročia posvätenia jeho základného kameňa.** *K nebesiam dnes zalet' pieseň...* - táto známa mariánska pieseň a jej text boli hlavnou myšlienkou hodovej homílie, ktorú celebroidal veľprepošť nitrianskej kapituly **Mons. Štefan Vallo.** V mene prítomných ho privítali farár vdp. Štefan Bukovan i starosta obce Ing. Ľuboš Meluš. V homílii hlavný celebrant poukázal na spätosť slovenského národa s nebeskou Matkou, jej význam a poslanie v živote kresťana. Vyzval a povzbudil veriacich, aby dedičstvo otcov – duchovné i materiálne – naďalej zveľaďovali a odovzdávali ďalším generáciám. Bohoslužbu obohatil svojím spevom spevokol z Krnče pod vedením Júliusa Štreichera, ktorý na záver hodovej slávnosti poďakoval v mene svojom i v mene krnčianskych veriacich za to, že opäť po niekoľkých rokoch mohli spolu s bývalým správcom farnosti spoločne prežiť a sláviť eucharistickú obetu.

Boj proti hladu

Je to celoročná zbierka na pomoc chudobným na Haiti, Ukrajine, Albánsku, Slovensku...

Do tejto zbierky sa každoročne zapája aj naša farnosť a filiálky Krnča a Práznovce. Tento rok sa zbierka konala v dňoch 17. a 18. septembra t. j. v sobotu a v nedeľu po svätých omšiach. Sestričky Vincentky z nášho kláštora pripravili za pomoci dôchodcov z miestneho klubu, (ktorí pomáhali baliť a označiť samolepkami) medovníkové srdiečka, ktoré si mohol zakúpiť každý dobrovoľník. Sestričkám a dôchodcom patrí veľká vďaka.

25.septembra pri príležitosti **140.výročia požehnaní kaplnky zasvätej Ružencovej Panne Márii v Práznovciach** celebraval svätú omšu vdp. **Vladimír Šupa**, miestny rodák, ktorému bol v rámci Roka milosrdenstva zrušený trest suspenzie. V homílii priblížil dejiny obce Práznovce a samotného kostolíka. Celebrant ďakoval Bohu za predkov, ktorí kostolík postavili a zveľadľovali. Svätá omša sa konala v nedeľu o 10:45 hod. a zúčastnilo sa jej cca 50-60 ľudí.

V závere prítomní prejavili radosť z daru kňazstva, ktorého sa vdp. Vladimírovi Šupovi dostalo od nášho nebeského Otca.

2.10.2016 v prvú októbrovú nedeľu, bola v našom farskom kostole výročná farská poklona. Jej priebeh bol nasledovný: Po druhej svätej omši sa vyložila Sviatosť Oltárna. Do 13:30 hod. bol priestor pre tichú adoráciu. Od 13:30 – 14:30 mali poklonu muži, od 14:30 – 15:30 ich vystriedali deti a mládež a od 15:30 – 16:30 mali možnosť k poklone ženy. Každá stavovská poklona sa ukončila požehnaním so Sviatosťou Oltárnou.

Pod'akovanie za úrodu

Každoročne na jeseň po zbere úrody ďakujeme Bohu za dary Zeme. 9.10.2016 sa vo všetkých troch kostoloch konala ďakovná svätá omša. Plody, ktoré priniesli veriaci do kostolov sa po ukončení rozdali sestričkám do kláštora a do Kňazského seminára v Nitre. Veľká vďaka patrí všetkým, ktorí plody priniesli a postarali sa o výzdobu.

Svätorečenie Matky Terezy

Misionárka milosrdnej lásky, Matka Tereza, bola v nedeľu **4.septembra 2016** vyhlásená za svätú. Cestu k svätorečeniu pápež František otvoril vlani v decembri, keď uznal zázrak pripisovaný rehoľníčke, ktorá zomrela pred 19 rokmi.

Matka Tereza v Bošanoch

Bolo to presne **14.5.1990**. Vtedajší kardinál Ján Chrizostom Korec spolu s Matkou Terezou prechádzal cez Bošany. Zastavil sa na cintoríne, kde sú pochovaní jeho rodičia a spoločne sa modlili. Tí, ktorí sa s nimi stretli, mali veľké šťastie. Od Matky Terezy dostali darček na pamiatku - ruženec. Na pamiatku tejto vzácnej návštevy dal vtedajší starosta Ing. Pavol Štros vyhotoviť tabuľu, ktorá je umiestnená na hlavnom kríži.

Farské pastoračné centrum - rekonštrukcia strechy

Dozrel čas na rekonštrukciu strechy pastoračného centra v našej farnosti. Práce boli prevedené na jeseň firmou Rudolf Kováčik – RUDY-BAU, klampiarstvo a pokrývačstvo.

Prevedené práce

demontovanie a odvoz strešnej krytiny obsahujúcej azbest,
demontáž pôvodných vikierov,
namontované strešné okná ROTO – KYVNC – 14 ks
zateplenie objektu medzi krokvmi tepelnou izoláciou hrúbka 16 cm,
výmena hromozvodového lana PZ za materiál AL,
výmena okapoveho systému,
opravné práce sadrokartónom okolo nových okien.

Vymaľovalo sa celé 1. poschodie (podkrovie). Práce previedol živnostník Anton Hodál.

Pred rekonštrukciou

Po rekonštrukcii

Kardinál Korec bošiansky rodák v spomienkach

Prešiel už rok od úmrtia kardinála Jána Chryzostoma Korca. Stopy jeho osobnosti nachádzame najvýraznejšie v jeho rodnej obci. Práve preto nie je vhodnejšie miesto, kde si ho uctiť, ako Bošany. Tu si ho pripomenuli aj obyvatelia, ktorí sa zúčastnili na svätej omši

30. októbra 2016.

Výnimočnosť chvíle podčiarkli traja kňazi. Jeden z nich, bošiansky farár Mgr. Štefan Bukovan, všetkých prítomných pozdravil a predstavil im nové tváre. Tými boli dvaja pátri jezuiti, ktorých cesta sa úzko upínala na tú, ktorou prešiel kardinál Korec.

Prihovor pátra ThDr. Františka Sočufku SJ, PhD. prispel k oslave života „otca Jána“. Podľa vlastných slov bol jeho život prepojený so životom kardinála Korca. Výrazným prvkom ich spoločnej púte bola oprava

výtahov. „Keď sme chodili po sídliskách, po tých 6, 8 a viac ako 12 poschodových panelákoch, ja som bol jeho šéfom. A pritom on bol mojím duchovným vodcom a neskôr ma aj tajne vysvätil,“ spomínal páter Sočufka.

Vykreslil život kardinála Jána Chryzostoma Korca cez prizmu svojho vlastného príbehu, v ktorom hral dôležitú úlohu. Slová, ktorými sprevádzal jeho rozhodnutia, si jasne uchoval. „Ferko, už ma poznáš. A keď zbadáš, keď uvidíš, že robím niečo nie dobré, (nechcem povedať hlúposti, lebo to nerobil), tak mi to povedz,“ konštatoval veľkosť jeho osobnosti a jeho pokoru.

Obrázok o duši kardinála Korca dotvoril druhý celebrant páter Peter Tibenský. „Pán kardinál si vás nosil v srdci. Bošany a Bošanci, boli ste vždy v jeho srdci,“ povedal páter Tibenský na okraj spätosti kardinála Korca s jeho rodnou obcou. „Môžete byť hrdí, že je vašim rodákom,“ konštatoval páter Sočufka. „Bol to veľký muž, veľký človek, veľký váš rodák,“ povedal. „Využívajte toto privilégium, že máte v nebi takého rodáka,“ prihovoral sa páter Tibenský, „na vás teraz bude záležať, ako rýchlo spoznáte, že máte v nebi svätého,“ uzavrel.

Osobné spomienky na kardinála Jána Chryzostoma Korca

Zoznámenie sa s biskupom Jánom Chryzostomom Korcom

S otcom biskupom Korcom som sa prvýkrát stretol niekedy na jar roku 1974. Rok predtým som po skončení strednej všeobecno vzdelávacej školy

prišiel z východného Slovenska do Bratislavy, kde som nastúpil pracovať do dnes už nejestvujúceho Datasystému. Istú nedeľu predpoludním som bol so skupinou mladých veriacich ľudí na výlete na Železnej studničke. V lokalite zvanej Kačín na chvíľku prišiel medzi nás spolu s Dr. Silvestrom Krčméryom tajný biskup Ján Ch. Korec. Vtedy mi ani na um neprišlo, akým dôležitým osobným a duchovným sprievodcom sa stane v mojom živote.

Keďže som nebol prijatý na štúdium na Cyrilometodskej bohosloveckej fakulte, v októbri 1974 som bol odvedený a nastúpil som na dvojročnú základnú vojenskú službu do Boru pri Tachove. Po jej skončení som sa v októbri 1976 vrátil späť do Bratislavy. Postupne som sa začal zoznamovať so životom tajnej cirkvi. Pracoval som opäť v Datasystéme v malej podnikovej tlačiarni, neskôr pri oprave výťahov v Kvospracujúcom podniku.

V bratislavskom jezuitskom kostole som mal možnosť vidieť a počuť prvých jezuitov, ktorí mali štátny súhlas – pátrov Alojza Šaturu a Valéra Zavarského. Obdivoval som priamosť ich kázní. Iných jezuitov som spoznával zblízka: Augustín Minárik bol niekoľko rokov mojím kolegom pri oprave výťahov na sídliskách hlavného mesta Dolné hony, Dúbravka, Petržalka.

Keď ma 8. decembra 1978 tajne prijali do jezuitskej rehole, biskup Korec sa stal mojím spovedníkom a duchovným vodcom. Až na malé prestávky som sa s ním stretával raz za dva týždne až do môjho odchodu do zahraničia v roku 1988. Väčšinou v byte Ing. Jána Michala na Vilovej ulici, kde býval. Dva roky pred svojím predčasným odchodom do penzie biskup Korec nastúpil do Kvospracujúceho podniku. Stal sa mojím kolegom pri oprave výťahov. Páter Minárik usúdil, že budem jeho šéfom. V zamestnaní som bol teda nadriadeným biskupa Jána Chryzostoma Korca.

Kovospracujúci podnik a oprava výťahov

V pracovné dni od pondelka do piatku sme odstraňovali nahlásené poruchy výťahov v bytovkách nášho rajónu, ktoré mali štyri, sedem alebo aj dvanásť poschodí. Keď bolo teplo, pražilo slnko, keď pršalo alebo sa priam lialo, keď snežilo alebo mrzlo, keď fúkal nepríjemný vietor - s brašnou plnou pracovného náradia, ťažkou niekedy aj pätnásť kíl, keď sa nedalo inak, sme sa štverali do strojovní, ktoré boli umiestnené väčšinou na strechách domov. V zime sme si tam museli dávať pozor na nafúkaný alebo namrznutý sneh, aby sme neutrpeli úraz.

Našou jedálňou boli studené betónové schody na najvyšších poschodiach. Obedovým menu boli žemle so syrom či šunkou, ktoré otec Korec priniesol do práce. Nie vždy mu ich mal kto pripraviť. Myslím, že ich často pripravoval sám, osobne. Keďže vtedy ešte sieť reštaurácií v Petržalke nebola taká hustá ako dnes, vždy som sa tešil na toto jedlo. Otec Korec mi chcel týmto spôsobom pomôcť, lebo najväčšiu ťarchu a zodpovednosť som za opravu výťahov niesol ja. Bol som mladý. Keď sme mali poruchu, s ktorou som si nevedel rady ani ja, vtedy sme zavolali na pomoc pátra Augustína Minárika, ktorý bol najväčším odborníkom na opravu výťahov v podniku. Tento kvalifikovaný stredoškolský profesor matematiky a fyziky bol veľmi skromný človek. Po práci buď študoval jazyky, alebo sa venoval veriacim vysokoškolákom. Staral sa aj o niekoľkých starších a na pomoc odkázaných spolubratov jezuitov, ktorí žili v Bratislave (Ján Srna, Alojz Šatura...).

Ako začínal náš pracovný deň? V Petržalke sme mali k dispozícii malú miestnosť, kde sme sa obliekali do pracovných šiat. Miestnosť, nazývali sme ju kumbál, slúžila skupine šiestich až desiatich opravárov. Väčšinou to boli ešte uční, alebo už vyučení mladí chlapci z okolia Bratislavy (Čuňovo,

Jarovce, Zohor, Kaplna, Bernolákovo...). Keď medzi nás prišiel pracovať biskup Korec, všetci vedeli, že je jezuita, niektorí aj to, že je biskup. Vedeli tiež, že aj Minárik je jezuita. Ja som bol ich priateľom, ale že som v tom čase aj ja patrilo do jezuitskej rehole, že som študoval teológiu a pripravoval sa na kňazskú vysviacku, to nevedeli. Všetci rešpektovali biskupa Korca a Minárika. Jeden z nich, dnes otec početnej rodiny sa neskôr vyjadril, že „v kumbále bolo ako v sakristii kostola – nik si nedovolil používať vulgárne slová“.

Pri oprave výťahov sme nemali veľa času na duchovné rozhovory. Tomu boli vyhradené moje pravidelné dvojtýždenné návštevy na Villovej ulici, kde Korec býval. Tam som sa zoznámil s viacerými tajnými rehoľníkmi a rehoľnými sestrami z celého Slovenska. Otec Korec sa usiloval osobne každého privítať a ponúkol nám šálku kávy či čaju, občas aj povestný zákusok od jeho sestry, takzvaný štedrák. Rozhovor kvôli bezpečnosti prebiehal so stíšeným hlasom, prostredníctvom plastovej rúry. Nad bytom otca Korca vtedy býval istý člen tajnej bezpečnosti, ktorý mal úlohu monitorovať návštevníkov a zistiť, o čom sa s nimi Korec rozpráva.

Otec biskup bol mojím spovedníkom a duchovným vodcom. Som mu vďačný za jeho službu a usmernenia. Ako dnes si pamätám okrem iných jeho dobrú, takpovediac prorockú radu: „Ferko, žijeme v čase, keď je cirkev prenasledovaná. Keď sú rehole zakázané. Keď je na každom, aby v súkromí žil podľa rehoľných pravidiel, aby žil skutočne svoj zasvätený život. Je dôležité, aby si aj ty na verejnosti, na pracovisku žil tak, ako má žiť rehoľník. Dnes ľudia v tvojom okolí nevedia, že si jezuita. Dobré si ťa však všímajú. No keď sa raz zmení situácia a títo ľudia, s ktorými si žil vo svete, sa dozvedia, že si jezuita, že si kňaz, nech môžu povedať: „Nie, nevedeli sme, že bol rehoľník, jezuita, ale jeho život, ako sme ho poznali, dokazoval a ukazoval, že ním bol. Nebudú až také prekvapení.“

Pri práci sme sa po sídlisku presúvali autom. On vedel veľmi dobre, že ako tieň nás denne sledovala tajná bezpečnosť. Mne to nehovoril, aby ma nevystrašil. Keď sa však stali závažné veci, vždy mi povedal, odkiaľ fúka vietor. Napríklad jedného dňa sme prišli do práce, rutinne sme išli opravovať pokazený výťah v istom dvanásťposchodovom paneláku. Domovník, ktorý poruchu nahlásil, nám oznámil, že keď sa neskoro v noci vracal domov, výťah pri chode vydával veľmi čudné zvuky, a tak ho radšej odstavil. My sme s hrôzou zistili, že ktosi úmyselne pripravoval pád výťahu do šachty. V prípade, že by sa v kabíne bol ocitol nejaký človek, mohlo dôjsť aj smrteľnému poraneniu. Keďže opravu, ale aj o údržbu výťahu mal na starosti biskup Korec a ja, keby sa bol výťah odtrhol, mohli by sme ísť za to do väzenia. Biskupovi Korcovi a môjmu kolegovi, skúsenému výťahárovi Minárikovi, bolo naskrze jasné, kto stál za poruchou výťahu. Vtedy mi to otvorene povedali. A poučili ma tiež, ako sa mám správať, keď si ma trikrát predvolala na výsluch tajná bezpečnosť na povestnej „Februárke“.

Otec Korec mal s vypočúvaním na polícii veľmi bohaté skúsenosti. O tom, že ho neustále sledujú a idú po ňom, som sa presvedčil aj inokedy. Raz šoféroval svoje auto a na jednej z rušných bratislavských ulíc, myslím, že to bola Karadžičova, nás z ničoho nič zastavil cestný policajt. Ani neviem, za aký údajný priestupok mu zobrali vodičský preukaz. Auto som potom v práci riadil ja.

Po takmer dvoch rokoch mojej spolupráce s otcom Korcom si ho jedného dňa zavolať do kancelárie na Vajnorskú ulicu náš vtedajší vedúci pán Poláčik. Oznamoval mu, že mu mení pracovnú náplň – už nebude pracovať so mnou pri oprave výťahov, ale že má pracovať v stolárskej dielni. On samozrejme pochopil, od koho dostalo vedenie KovoSpracujúceho podniku tento príkaz. Nastúpil teda do stolárskej dielne. Ale keďže v mladosti následkom väzenia prekonal tuberkulózu, začal mať problém

pracovať v prašnom prostredí. Preto sa rozhodol a v prvom možnom termíne odišiel do predčasného dôchodku.

Po svojich výsluchoch na „Februárke“ – a kým sme spolu pracovali v Kovo-spracujúcom podniku, bolo ich niekoľko – mi vždy porozprával to, čo považoval za vhodné, aby som vedel. Tak ma vychovával k obozretnosti. Môžem povedať, že informácie zo života podzemnej cirkvi mi podával ako dieťaťu, ktoré dozrieva – len toľko, koľko som potreboval vedieť. Nikdy ma neinformoval o tom, čo by mi mohlo priťažovať alebo čo by som mohol pod nejakým vonkajším tlakom prezradiť. Aby to zdôvodnil, niekedy sa v tej súvislosti vrátil v spomienkach na roky strávené vo väzení. Porozprával mi, ako sa pri vypočúvaní istých kňazov tajná bezpečnosť dozvedela o jeho biskupskej konsekrácii.

Otec Korec, o ktorom som vedel, ako jednoducho žije v súkromí, bol zvedavý, ako a kde žijem ja. Tak ma úplne nečakane navštívil, keď som býval v podnájme v byte dnes už zosnulého evanjelického farára na Palisádach, alebo na podnájme pri Ondrejskom cintoríne, alebo už v mojom štátnom jednoizbovom byte na Hanulovej ulici v Dúbravke, ktorý som dostal od Kovo-spracujúceho podniku. Zaujímal sa, či si udržiavam poriadok a čistotu. Raz sme navštívili aj rodinu nášho kolegu v Čunove.

V čase komunizmu bola náboženská literatúra veľmi vzácnym tovarom. Vychádzala v cudzine – v Rakúsku, Taliansku, Nemecku, Kanade. S obavami, ale aj s požehnaním otec Korec súhlasil, aby som sa zapojil do dovozu tejto vzácnej literatúry. Spolu s mojimi priateľmi som cestoval autom do Budapešti a Mossonmagyrováru, aby sme v priebehu niekoľkých rokov dovezli cca osemdesiat až stotisíc výtlačkov náboženských kníh. S nemalou obetou a so všetkými možnými rizikami. Do Maďarska som vyniesol napr. aj rukopisy niektorých kníh otca Korca, ktorých tlač redakčne a finančne zabezpečili manželia Alica a Pavol

Fruwaldovci. A otcovi Korcovi sme vždy ako prvému doniesli prvé výtlačky. Tak to bolo napr. pri knihe Bratislavský Veľký piatok. Iba Pán Boh vie, ako vrúcne sa pri týchto našich výletoch za nás modlil!

Otec Korec mi pomohol aj v jednej pre mňa veľmi náročnej situácii, v ktorej som sa ocitol ako jezuita. Krátko po mojej tajnej kňazskej vysviacke, ktorú mi udelil v jednom z petržalských bytov spoločne s mojím spolubratom F.G., sa na mňa obrátil môj provinciálny predstavený (Andrej O.) so žiadosťou, aby som odišiel do Ríma. Chcel, aby som vo Vatikánskom rozhlase nahradil pátra Štefana Senčíka. Ten sa cítil unavený a vyčerpaný a chcel sa vrátiť do Kanady. Po prvom aj druhom rozhovore som sa provinciálnemu predstavenému usiloval vysvetliť a zdôvodniť, prečo sa necítim na túto novú úlohu a prečo nechcem opustiť Slovensko. On však napriek mojim výhradám nástojil na odchode do Ríma. V tejto situácii som otcovi Korcovi vyrozprával, čo prežívam. Pamätám si, že mi povedal: „Ak provinciál nástojí na tvojom odchode, ja v tom vidím Božiu vôľu. Neboj sa a choď! Pán bude s tebou! Ja na teba budem vždy pamätať v modlitbe.“

„Pamätám v modlitbách!“ – tieto slová nielen mne, ale všetkým, ktorých duchovne viedol, hovorieval veľmi úprimne. Mne to dodávalo sily. Burcovalo ma byť verným Kristovi. Slúžiť mu cez Svätého Otca tak, ako mu slúžil celý život on, otec Korec.

Dnes s odstupom tridsiatich rokov môžem povedať, že vtedy, keď som poslúchol predstaveného, som plnil Božiu vôľu. Viac ako štrnásť rokov práce vo Vatikánskom rozhlase bolo pre mňa vynikajúcou školou. Kým práca s jezuitmi pri oprave výťahov bola univerzitou života, tak roky v službe pre Svätého Otca Jána Pavla II. a Benedikta XVI. v centre kresťanstva, kde som priam cítil pulz univerzálnej Cirkvi, boli v mojom

živote požehnaním. Myslím, že nikde by som nebol tak dozrel ako práve tam.

Biskup Korec bol jeden z dvoch jezuitov – a počas šesťdesiatich rokov života som stretol mnohých – u ktorých som pozoroval onú typickú črtu jezuitu: dar rozlišovať. Na základe konkrétnych príznakov, údajov, javov vedel a videl, ako sa skončí alebo kam smeruje človek. Musím priznať, že som sa veľakrát presvedčil, že mal pravdu, hoci ja som tie isté veci nie vždy videl rovnako. Iste, mohlo ísť o bohatú životnú skúsenosť, ostrieľanosť. Ale v jeho hodnotení osôb a udalostí išlo o niečo viac – podľa môjho názoru mal dar rozlišovať. Dar vidieť dopredu. Tak trochu prorockého ducha.

Vo Vatikánskom rozhlase a v cudzine

„Pamätám na teba v modlitbách!“ Tieto slová biskupa Korca som si niesol so sebou pri odchode do cudziny. A často som si ich pripomínal v prvých rokoch a mesiacoch môjho pobytu v Ríme, mojich návštev vo Viedni, keď boli hranice bývalého Československa ešte ohradené ostnatým drôtom. Keď mi bolo ťažko.

Mojím odchodom do zahraničia sa môj vzťah k otcovi Korcovi dostal na inú, vyššiu úroveň. Zrazu som sa ocitol v úplne novej situácii, zoči-voči novým ľuďom, novým otázkam, problémom, výzvam. Nemal som však nikoho, kto by mi rozumel ako Korec, a preto som sa ani nepýtal. Niekedy som sa v duchu seba samého pýtal, čo by mi poradil. Inokedy som sa správal tak, ako som vídaval pristupovať k problémom jeho.

Krátko po vymenovaní za diecézneho nitrianskeho biskupa (6. február 1990) začal častejšie prichádzať do Ríma. Jeho cesty do Vatikánu ešte pribudlo po nečakanom menovaní za kardinála. Vtedy si ma do svojej pracovne zavolať riaditeľ Vatikánskeho rozhlasu, taliansky jezuita Federico Lombardi a oznámil mi úžasnú novinu. Bol som vo vytržení. Šťastný. Bolo to dve hodiny pred oficiálnym zverejnením v médiách. Ja som to však nemohol nikomu zatelefonovať, lebo na túto informáciu do dvanástej hodiny platilo embargo.

Pri cestách do Ríma sa kardinál Korec so svojím tajomníkom, spolubratom Petrom Tibenským, vždy ubytoval v generálnom dome Spoločnosti Ježišovej na Via Santo Spirito. Tam bol vždy vítaný a dobre sa tam cítil. Poľský rehoľný brat Piotr mu robil šoféra po Večnom meste. Ubytovanie v dome, v ktorom býval aj generálny predstavený jezuitov i jeho slovenský asistent, malo niekoľko výhod: dom sa nachádza hneď vedľa Vatikánu, kam chodil služobne alebo na konferencie či kongresy, mohol sa nehatene rozprávať s predstavenými rehole, prijímať rozličné návštevy. Ja som ho mohol kedykoľvek navštíviť, lebo som býval hneď vedľa v Casa Scrittore (dome spisovateľov), kde žili všetci jezuiti, čo pracovali v Vatikánskom rozhlase.

Pápež Ján Pavol II. ocenil jeho kvalitu svedka viery a neochvejného obrancu ľudských práv. Poľský pápež si veľmi cenil jeho „žitú“ teológiu, osvedčenú vieru, a preto ho pozval, aby dával členom Rímskej kúrie v pôstnom období roku 1998 duchovné cvičenia. Preklad slovenského textu do taliančiny zabezpečoval Mons. Štefan Vrablec. Druhú časť práce, vylepšenú verziu talianskeho textu som zabezpečil ja. Poprosil som nebohého talianskeho jezuitu Giovanniho Giorgianiho, ktorý bol vedúcim talianskej redakcie Vatikánskeho rozhlasu, aby textu dal formu jeho materinského talianskeho jazyka, aby sa duchovné cvičenia mohli neskôr aj publikovať. To sa aj stalo. Páter Giorgiani bol vynikajúci literát, autor

desiatok náboženských kníh. Navyše, narodil sa v tom istom roku a mesiaci ako otec Korec. Aj preto medzi nimi vzniklo ozajstné puto priateľstva. Mal som tú česť a výsadu, že som sa spolu s biskupom a neskôr kardinálom Korcom viackrát dostal aj do prítomnosti Svätého Otca Jána Pavla II. či kardinála Josepha Ratzingera.

Vždy, keď služobne pricestoval do Ríma, som sa tešil ako malé dieťa. Obyčajne som ho čakal na Letisku Fiumicino. Z môjho pohľadu som mu rozprával o živote za múrmi Vatikánu, o živote všeobecnej Cirkvi, čím žije, aké problémy ju trápia. Často som ho osobne sprevádzal po úradoch, návštevách významných rímskych inštitúcií či osobností. Pomáhal som mu pri preberaní rímskeho kostola mučeníkov sv. Fabiána a Venanzia, ktorý mu ako kardinálovi pridelený v jednej z rímskych štvrtí Ján Pavl. II. Sprevádzal som ho pri návšteve redakcie prestížneho talianskeho katolíckeho mesačníka *La Civiltà cattolica*. Bol som pri jeho stretnutiach s vatikánskym štátnym sekretárom kardinálom Angelom Sodanom či prefektom Kongregácie pre biskupov kardinálom Camillom Ruinim. Pozval som ho aj do Vatikánskeho rozhlasu – slovenskej redakcii viackrát poskytol obsiahly rozhovor.

Návšteva biskupa a kardinála Korca v Ríme bola pre mňa vždy ako závan domova. Ďakoval som mu v duchu za všetky jeho informácie a pohľady na situáciu doma na Slovensku. Jeho postrehy mi pomohli pri tvorbe jednej z najpočúvanejších rubriek slovenského programu Vatikánskeho rozhlasu: mojich štvrtkových komentárov. Časť z nich som neskôr publikoval aj knižne.

Nepamätám sa kedy, ale pri istej príležitosti, keď sme boli v jeho izbe len my dvaja, mi povedal slová, ktoré ukazujú jeho vnútornú veľkosť a úsilie robiť veci čo najlepšie: „Ferko, sme ľudia. Všetci robíme chyby. Ak zbadáš, že niečo nerobím dobre, že sa mýlim, povedz mi to. Šetrne. Nie vtedy, keď

budem napätý, vyčerpaný, ale vtedy, keď uvidíš, že som pokojný, keď to dokážem prijať.“

Že to myslel vážne, o tom som sa mal možnosť dvakrát presvedčiť. Keď som ho upozornil na istú vec, opýtal sa ma na dôvody. Po ich vypočutí akceptoval môj názor. S niečím podobným som sa nestretol u nikoho z množstva biskupov, ktorých som mal možnosť stretnúť vo svojom živote, počas štrnástich rokov práce vo Vatikánskom rozhlase.

Pri uzatváraní zmluvy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou som pre vatikánsku stranu sedem rokov pracoval ako tlmočník. Počas jej prípravy prichádzali do Vatikánu rozliční predstavitelia Slovenskej republiky- prezidentmi Kováčom, Schusterom a Gašparovičom počnúc, až po ministrov a poslancov národnej rady. Otec Korec mi vždy poďakoval aj za túto službu.

Opäť doma na Slovensku

Dňa 1. novembra 2005 som sa definitívne vrátil z Ríma domov na Slovensko. Predstavení mi určili nové miesto mojej práce, ktorým sa stal „slovenský Rím – Trnava“. Vo februári 2008 som bol vymenovaný za riaditeľa Vydavateľstva Dobrá kniha.

V roku 2005 pápež Benedikt XVI. akceptoval odchod kardinála Jána Ch. Korca na zaslúžený odpočinok. Úrad nitrianskeho biskupa prevzal Mons. Viliam Judák. Z minulosti viem, že kardinál Korec mal rád knihy. Usiloval som sa posielat' mu všetky novinky z nášho vydavateľstva. V rámci možností som mu ich odovzdal aj osobne. On sa vždy živo zaujímal o môj osobný život, o moje zdravie, o edičné plány vydavateľstva. Pochválil ma, ale aj upozornil. Vyjadril radosť nad niektorými vydavateľskými počínmi. Chcel, aby mu niektoré naše knihy prečítala starostlivá Fanka. Veľmi sa

potešil knihám Blízki Bohu i ľuďom, Dejiny jezuitov od Ignáca po Františka, *Osamelý pútnik*, súbornému dielu svojho spolubrata pátra Emila Krapku. Toho pokladal za najväčšieho slovenského teológa. Často spomínal pátra Paľka Horského z Vlkolínca, pátrov Valéra Zavarského, Jána Diešku, Felixa Litvu a iných. Obetavosť brata Tonka Štyráka. Keď sa po rokoch mohol stretávať s biskupom Pavlom Hnilicom, svojím svätiteľom, dozvedal sa, akého vynikajúceho vyslanca mala slovenská podzemná cirkev v Ríme. Čo všetko urobil pre veriacich za ostnatým drôtom! Vyzýval, aby sme skúmali jeho dielo. „Otec biskup Pavol Mária Hnilica mal také veľké srdce ako málokto iný zo zahraničných Slovákov,“ vravieval mi.

Tak ako pred odchodom do cudziny alebo počas našich stretnutí v Ríme na jezuitskej kúrii, aj všetky stretnutia s kardinálom Korcom na domácej pôde v jeho izbe pod Nitrianskym hradom, keď začal strácať zrak a chradol na tele, sa končili slovami: „Robíš veľmi záslužnú prácu. Pre cirkev na Slovensku. Nedaj sa znechutiť. Buď múdry! Pamätám na teba v modlitbe. Pri svätej omši!“

Posledné slová, ktoré mi pred odchodom do večnosti povedal otec kardinál Korec, boli ťažko a pomaly vyslovené vety v deň mojich šesťdesiatych narodenín dva mesiace pred odchodom do večnosti: „Otec Ferko! Máš šesťdesiat rokov. To je vek, keď človek už by mal byť zrelý. Brať život seriózne...“

Aj v nich mi otec kardinál Korec ukázal svoje starostlivé srdce. Sú to slová, na ktoré nikdy nezabudnem.

František Sočufka SJ, riaditeľ vydavateľstva Dobrá kniha v Trnave (29.10.2015)

STREDA: 09.11.2016

17:20 – rozjímavý ruženec – predmodlievajú sa skauti.

18:00 – sv. omša.

Celebrant: Mgr. Anton Grznár, kaplán v Šuranoch.

Spevokol: Spevácky zbor pôsobiaci pri filiálnom kostole Narodenia Panny Márie v Krnci pod vedením Júliusa Štreichera.

ŠTVRTOK: 10.11.2016

17:20 – rozjímavý ruženec – predmodlievajú sa muži.

18:00 – sv. omša.

Celebrant: vdp. Vladimír Paulín, duchovný správca nemocnice a výpomocný duchovný vo Veľkom Záluží.

Spevokol: Spevácky zbor Krédo pri kostole sv. Martina v Bošanoch pod vedením Mgr. Andrey Gajdošovej.

PIATOK: 11.11.2016

17:20 – rozjímavý ruženec – predmodlievajú sa deti.

18:00 – sv. omša.

Celebrant: ThDr. Peter Michalov, PhD., farár v Močenku.

Spevokol: Spevácky zbor pri kostole sv. Klimenta v Močenku pod vedením Zuzany Lenčešovej.

SOBOTA: 12.11.2016

17:20 – rozjímavý ruženec – predmodlievajú sa ženy.

18:00 – sv. omša.

Celebrant: P. Dušan Bezák SJ.

Spevokol: Spevácky zbor pri kostole Narodenia Panny Márie v Klátovej Novej Vsi pod vedením Tomáša Hodála.

NEDELA: 13.11.2016

7:00 – sv. omša.

Celebrant: Mgr. Jozef Plutinský, biskupský tajomník a ceremoniár. Spevokol: mládežnícky spevokol z Bošian pod vedením Annamárie Tomkovej a Patrika Poliaka.

10:00 – sv. omša.

Celebrant: PaedDr. ThLic. Peter Holbička, dekan v Kysuckom Novom Meste. Spevokol: Spevácky zbor Krédo pri kostole sv. Martina v Bošanoch pod vedením Mgr. Andrey Gajdošovej.

MODLITBA:

Všemohúci Bože,
svätý biskup Martin ťa oslávil
svojím životom i svojou smrťou;
aj v našich srdciach konaj dávny svoj milosť,
aby nás ani smrť ani život
nemohol oddeliť od tvojej lásky.
O to ťa prosíme skrze nášho Pána Ježiša Krísta,
tvojho Syna, ktorý je Boh a s tebou žije a kráľuje
v jednote s Duchom Svätým po všetky veky vekov.

„Podľa mňa všetci, ktorí sa namáhate a ste preťaženi a ja vás posilním.“ Pozývame vás všetkých, prídte zažiť blízkosť a dobrotu Boha. Podielí sa s Ním o svoje radosti, trápenia, zranenia, chváliť Ho, nechať sa Ním viesť a mať skúsenosť s Jeho milosrdenstvom.

PROGRAM DUCHOVNEJ OBNOVY VO FARNOSTI BOŠANY

od 6. do 13. novembra 2016

Srdečne vás pozývame k obnove ducha

a prehlbeniu viery.

Štefan Bukovani, farár

MILÍ VERIACI,

Srdečne vás pozývame na duchovnú obnovu pri príležitosti 1700 rokov od narodenia sv. Martina z Tours, patróna nášho farského kostola a farnosti. Duchovná obnova začne pontifikálnou sv. omšou, ktorú bude celebrovať J. E. Mons. Viliam Judák. Pri sv. omši budú slávnostne prinesené relikvie sv. Martina, ktoré boli navrátené darované našej farnosti Svätou Stolicou. Za spráskredkovane viáčme očtom biskupov.

Co je to relikvia? Slovenský výraz *relikvia* pochádza z latinského *reliquus*, čo znamená zostatok. Myslí sa tým pozostatok tela svätca. V širšom zmysle sa týmto výrazom označujú aj oděvy a iné veci, ktoré svätec používal. Pre veriaciach relikvia predstavuje pamiatku a drahocennú vec.

Relikvia sama o sebe nemá nejakú posvätnú silu, ani nemôže spôsobiť nejaký zázrak. Každá relikvia patrí do širokej skupiny tzv. vonkajších milostí Vykupiteľa. Vonkajšia milosť Vykupiteľa je všetko to, čo je vnímateľné zmyslami a privádza myseľ človeka k duchovným veciam (napr. kostol so svojimi charakteristickými znakmi, Pánov kríž, náboženský obraz, socha...)

Relikvie – okrem pozitívneho duchovného vplyvu na zmysly človeka – ďalej prehlbujú spoločnosť veriaciach osôb a aktivujú orodovanie, príhovor svätých.

Kult relikvií je rozšírený hlavne v Katolíckej a Pravoslávnej cirkvi. Relikviám sa neklanujeme, nedávame im božskú úctu, iba úctu náboženskú.

SV. MARTIN

sa narodil v meste Szombathely na území dnešného Maďarska okolo roku 316 v pohanskej rodine. Jeho otec mal vysokú hodnosť vo vojsku, bol tribúnom (plukovníkom). Rodičia

sa presťahovali do Pavie v severnom Taliansku. Neboli sice pokrstení, ale veľmi dbali na to, aby Martina nepokazili vojaci svojou nemravnosťou a tvrdosťou. Malý Martin bez vedomia rodičov začal chodiť na stretnutia katechuménov. Martinovmu otcovi sa nepáčilo synovo tiché a utiahnuté správanie, a tak ho prihlásil do vojska. Martin bol zaradený do jazdeckého pluku, ktorý odchádzal do Amiens v severnej Galii (Francúzsko). Martin sa však nepokazil. Ku všetkým, aj k svojim podriadeným bol láskavý. Stredný bol nielen voči svojmu sluhovi, ale i voči chudobným. V meste Amiens sa odohral aj ten známy príbeh, keď stretol cestou zobračka, ktorý sa triasol zimou. Martin však už všetko rozdal, nemal pri sebe nič, a tak dal zobračkovi polovicu svojho plášťa. Vtedy v noci sa mu zjavil Pán Ježiš odtý polovicou plášťa, ktorý Martin daroval zobračkovi. Hneď na druhý deň sa dal Martin v meste pokrstiť. Bol to roku 339, mal vtedy asi dvaťadsať rokov.

V roku 371 sa uprázdnil biskupský stolec v meste Tours. Ľudia si žiadali, aby bol biskupom práve Martin. On samozrejme nechcel. No násilím ho vyviedli z úkrytu medzi husami, ktoré ho svojim gagotom prezradili. Kvôli tomu sa niekedy vyobrazuje s husou. 4. júla 371 bol vysvätený za biskupa. Za svoje sídlo si zvolil miesto asi dva kilometre od mesta Tours pri rieke Loire, kde postavil drevený kláštor. Žil tam aj s asi osemdesiatimi učeníkmi. Nič nevlastnil, žil veľmi skromne. Martin zriedka opúšťal samotu, ale keď bolo treba, vedel rázne zakročiť. Keď dal cisárov brat Valens upáliť osemdesiat knazov, Martin sa vybral za cisárom Valentiniánom, aby ho napomenul. Valentinián si ho potom často volal ako poradcu na svoj dvor. Martin mal veľa zásluh aj na obrátení mnohých pohanov, ktorých bolov okoli Tours veľmi veľa.

Po zvyšok svojho života zostal skromným, poníženým, spával na holej zemi. Zomrel 8. novembra 397. Jeho telo pochovali 11. novembra na cintorine za mestom Tours. Na tom mieste teraz stojí veľký chrám, ktorý je zasvätený sv. Martinovi.

Program duchovnej obnovy bude prebiehať vo farskom kostole sv. Martina v Bošanoch.

NEDELA: 06.11.2016

10:00 – pontifikálna sv. omša, pri ktorej sa prinesú relikvie sv. Martina z Tours.

Celebrant: J. E. Mons. Viliam Judák,

nitriansky biskup.

Spevokol: Psallite Deo pod vedením Mgr. Vladimíra Kopca, organistu v Nitrianskej katedrále.

PONDELOK: 07.11.2016

17:20 – rozjímavý ruženec – predmodlievajú sa muži.

18:00 – sv. omša.

Celebrant: don Ing. Andrej Kňaze SDB,

Salezianske mládežnícke stredisko v Bratislave – Petržalka.

Spevokol: Spevácky zbor pri kostole Nanebovzatia Panny Márie z Chynoriana pod vedením Ing. Zuzany Beniakovcej.

19:00 – 19:30 – Adorácia.

UTOROK: 08.11.2016

17:20 – rozjímavý ruženec – predmodlievajú sa rehoľné sestry.

18:00 – sv. omša.

Celebrant: PSLic. Mgr. Roman Titze,

duchovný správca pre FN sP Žilina.

Spevokol: Spevácky zbor Krédo pri kostole sv. Martina v Bošanoch pod vedením Mgr. Andrey Gajdošovej.

Svätý Martin prítomný v Bošanoch už nielen duchovne

V nedeľu 6.11.2016 v Bošanoch slávil pontifikálnu svätú omšu **J. Ex. Mons. Viliam Judák**. V úvode sv. omše boli prinesené do Farského kostola sv. Martina relikvie tohto svätca, ktoré darovala Svätá Stolica našej farnosti. Veľká vďaka, ktorú vyslovil farár z Bošian, Štefan Bukovan, bola vyslovená nielen za prítomnosť otca biskupa v našej farnosti, ale aj za pomoc pri získaní relikvie sv. Martina z Tours. V privítaní pán farár zdôraznil, ako sa tešili cirkevné obce v prvom storočí z návštevy apoštola, tak dnes sa naša farnosť teší z návštevy jedného z nástupcov apoštolov. Druhé čítanie obsahlo hodnoty svätého Martina z Tours. Citát „Čokoľvek ste urobili jednému z mojich najmenších, mne ste urobili“ vyjadruje aj činy svätého Martina, ktoré smerovali k pomoci druhým. Na príklade svätého Martina otec biskup poukázal, že svätosť nie je niečo vzdialené, ale je to záležitosť všetkých ľudí: „Svätosť, to nie je luxus, to je naša povinnosť.“ Blízkosť svätého Martina je teda vo Farskom kostole v Bošanoch prítomná aj fyzicky, aj duchovne a priblíženie sa jeho konaniu je priblížením sa k svätosti.

V homílii J. Ex. Mons. Viliam Judák povzbudil veriacich ku konaniu dobra v našich životoch a zároveň poukázal na toto dobro aj v živote sv. Martina, ktorý nám má byť vzorom v nasledovaní Ježiša Krista.

Otec biskup poprial celej farnosti, aby duchovná obnova, ktorá svätou omšou začala, priniesla ovocie a prehĺbenie viery v Pána.

Relikvie sv. Martina

Duchovná obnova v Bošanoch v plnom prúde

Druhý deň duchovnej obnovy 7.11.2016, celebroid don Ing. Andrej Kňaze SDB zo Saleziánskeho mládežníckeho strediska v Bratislave Petržalke spolu s kňazmi bošianskej farnosti. Pri relikviách svätého Martina sa spojili veriaci celej farnosti z Bošian, Práznoviec, Krnče a Baštína, aby spoločne obnovili a posilnili svoju vieru. Duchovná obnova sa koná na konci roka milosrdenstva, ktoré nám ukazuje to, ako nás náš Pán miluje a ako nám dáva svoju dôveru. Posolstvom svätej omše bola ukážka viery farizeja a mýtnika, pýchy a pokory – tento protiklad postojov viery sa niesol celým slávením svätej omše. Dve cesty, na konci jednej je Božie kráľovstvo a tá druhá vedie do zatratenia.

K hlbšiemu prežitiu svätej omše prispel Spevácky zbor pri kostole Nanebovzatia Panny Márie z Chynorian pod vedením Zuzany Beniakovovej. Lebo kto spieva, dvakrát sa modlí. Po svätej omši bola adorácia, v ktorej prítomní veriaci mohli rozjímať o Božom milosrdenstve a vlastnom postoji – farizeja alebo mýtnika?

Mať v srdci Ježiša

Ďalší deň duchovnej obnovy 8.11.2016, sa niesol v duchu prosby o milosrdenstvo mať v srdci Ježiša. Cestu, ktorou máme kráčať, nám rozpovedal **PSLic. Mgr. Roman Titze**, duchový správca pre Fakultnú nemocnicu v Žiline.

V nemocnici stretáva často ľudí, ktorí končia svoju púť na Zemi. Časť z nich prežíva svoju chorobu ako vzdor a druhá časť ako vďaku. Vyzval nás, ktorí sme sa znovu zišli na duchovnej obnove v prítomnosti relikvií svätého Martina o vyprosenie si milosti cítiť vďaku, keď ochorieme a budeme stáť na ceste do večnosti. Ovplyvní náš postoj vzniknutá situácia alebo naše srdce? Ukázal nám viacero príkladov aj zo Svätého písma, že v rovnakej situácii sa ľudia správajú rozlične ako náš Pán Ježiš Kristus, keď visel na kríži spolu s dvomi zločincami. Pán Ježiš mal postoj milosrdenstva, jeden z odsúdených mal postoj vzdoru a druhý z odsúdených mal postoj priznania si viny za to, že visí na kríži. Tá istá situácia a tri postoje idúce z rozhodnutia srdca.

Vždy je to srdce, ktoré rozhodne, ako sa bude vyvíjať jeho život. Preto nás vyzval k vyproseniu si milosti mať vždy a za každých okolností v srdci Ježiša – Lásku. Je to to najlepšie, čo môžeme urobiť pre večný život a pokoj na Zemi. Spevom chválil Pána Boha spevácky zbor Krédo pri kostole sv. Martina v Bošanoch a mládežnícky spevácky zbor taktiež z Bošian.

Svätý Martin, patrón náš

Dňa 9.11.2016, sa v duchovnej obnove pokračovalo. Svätú omšu celebroidal **Mgr. Anton Grznár**, kaplán v Šuranoch a náš rodák. Vo svojej kázni priblížil život svätého Martina, patróna našej farnosti, ktorého relikvie boli vystavené na oltári.

Svätý Martin vyrastal v rodine vysokého vojenského hodnostára. Martin bol po vzore otca taktiež vojakom, avšak s citlivým srdcom. Mal pochopenie pre potreby svojich blížnych, chudobných a životom skúšaných. Utiahol sa do samoty, kde ale dlho nezostal, pretože ľudia ho začali nasledovať a prejavili vôľu zostať pri Martinovi. Celebrant uviedol viacero príkladov zo života svätého Martina, ktoré nie sú príliš známe, ako napríklad to, že Martin nemal rád pohanské božstvá. Prišiel do jednej osady, kde zboril chrám a keď chcel vyrúbať aj strom, ktorý predstavoval ich Boha, prišli k nemu ľudia z osady a povedali, že strom spíliť sami, ak si stane pod strom, keď ho budú píliť. V momente, keď strom padal, zafúkal vietor a strom vyklonil na druhú stranu a ľudia z osady sa pridali k svätému Martinovi.

Kaplán zo Šurian nám ukázal vo svojej kázni, akého milosrdného Boha a nekonečne milujúceho svätého má za patróna naša farnosť. K velebeniu pána Boha prispel svojím spevom spevácky zbor pôsobiaci pri filiálnom kostole v Krnči.

Byť človekom medzi ľuďmi

Touto myšlienkou sa 10.11.2016 niesla duchovná obnova.

Takmer po 40 rokoch sa medzi nás vrátil duchovný otec **vdp. Vladimír Paulíni**, duchovný správca nemocnice a výpomocný duchovný vo Veľkom Záluží. Aj napriek zdravotným problémom, ktoré má, si našiel čas a prišiel nás povzbudiť v končiacom sa roku milosrdenstva.

Jeho príhovor sa niesol v duchu milosrdenstva a potreby šírenia milosrdenstva medzi ľuďmi aj v týchto časoch. Príkladom nám má byť aj náš patrón svätý Martin, ktorý nás má inšpirovať svojím príkladom. Niekoľkokrát zdôraznil, aby sme boli človekom medzi ľuďmi. Tak ako sa v našich moderných domácnostiach vraciame k starým veciam, ktoré sme už možno predtým odložili, máme sa vracieť k odkazu nášho patróna. Zdôraznil tiež často opakovanú myšlienku zo svätého písma, ktorú Ježiš povedal: „Milosrdenstvo chcem, a nie obeť.“

Na záver svätej omše sa celebrantovi za všetkých poďakovala pani Borčinová, ktorá mu pripomenula roky jeho prvej kaplácky v našej farnosti a popriala mu veľa síl v ďalšom živote. Spomenula tiež formovanie spevokolu Krédo za jeho služby, ktorý obohatil aj túto svätú omšu svojím spevom.

Zo svätej omše sme odchádzali s úsmevom na tvári, plní nadšenia usilovať sa o konanie skutkov milosrdenstva.

Neodmietam život, ale neodmietam ani smrť

Piatok, 11.11.2016, ďalší deň duchovnej obnovy, ktorým nás viedol náš rodák, v súčasnosti farár v Močenku **ThDr. Peter Michalov, PhD.** Spolu s ním prišiel aj spevácky zbor pri kostole sv. Klimenta v Močenku. Práve v deň slávnosti svätého Martina sa vrátil celebroadť svätú omšu do svojej rodnej obce. Jeho príhovor k veriacim sa niesol v duchu chvály veľkosti svätého Martina. Poukázania na množstvo jeho krásnych vlastností. Dal nám do pozornosti jeho vyjadrenie sa: neodmietam život, ale neodmietam ani smrť. Bolo to krásne vyjadrené v jednej divadelnej hre, kde sa skupinka ľudí neustále sťažovala úplne na všetko a keď prišla smrť, aby ich vyslobodila zo sveta, na ktorý sa sťažovali, nechceli odísť. Ako sa žije bez Boha a dôvery v neho? Bolo povedané svätým Martinom: „Ak som potrebný Tvojmu ľudu, neodmietam pracovať.“ Daj nám, Pane, odvahu a silu byť ako Martin. Vedieť žiť život taký, aký je, ale ani smrť neodmietiť, povedal farár Peter Michalov. Tieto myšlienky boli vyjadrené aj v Danteho Božskej komédii. Človek si myslí, že všetko zvládne sám, ale bez Boha je život stratený.

Svätý Martin, ako reprezentant šírenia milosrdenstva

Ukončenie roku milosrdenstva, zatváranie brán milosrdenstva a predposledný deň duchovnej obnovy v našej farnosti prišiel s nami osláviť a odslúžiť svätú omšu zo sviatku svätého Martina náš rodák, **P. Dušan Bezák SJ.**

Vo svojej homílii sa zameral na veľký význam svätca, ktorému je zasvätený náš farský kostol. Svätca, ktorý sa narodil pred 1 700 rokmi a predsa nám má stále čo povedať a stále nám môže byť príkladom v šírení milosrdenstva, pokory a skromnosti. Ved' keď daroval svoj plášť žobrákovi, prišiel k nemu Ježiš a povedal mu: „To ma zaodel katechumen Martin“. Pán Boh nás v dnešnom čítaní volá k nasledovaniu jeho učenia: „ Podďte požehnaní môjho Otca ...“. A Pán Boh nikdy nezabudne odmeniť naše dobré skutky a odmení ich

Božou a nie ľudskou spravodlivosťou. Káže nám, aby sme milovali Boha, seba samého a svojho blížneho a aby sme nezabúdali, že tým blížnym sú aj naši nepriatelia. Dušan Bezák nám rozpovedal krásnu príhodu zo života svätého Martina, v ktorej ho prepadli a zbili zbojníci. Nevedeli totiž kto to je a keď zistili, že je to biskup Martin, prišli za jeho spolubratmi s ospravedlnením. Martin povedal: „...veď videli , že som človek". Toto je krásny príklad pokory svätého Martina. „Ty si nás povolal, aby sme sa zdokonaľovali v láske" povedal na záver svojej kázne Dušan Bezák.

K hlbšiemu prežitiu svätej omše nám pomáhal aj spevácky zbor z Klátovej Novej Vsi, ktorý k nám prišiel v sprievode svojho duchovného otca.

Boh a eucharistia je stále tá istá

V posledný deň duchovnej obnovy v našej farnosti bola ranná hodová svätá omša, ktorú prišiel celebrowať rodák z Práznoviec **Mgr. Jozef Plutinský**, biskupský tajomník a ceremoniár.

Vo svojej homílii sa vracal k významnosti slávenia sviatku svätého Martina, kde vyzdvihol jeho obrovskú zásluhu na šírení Božieho slova, Božej lásky a Božieho milosrdenstva . On bol strom, ktorý tu bol, aby mohol dávať ovocie. Bol tu pre druhých, a preto bol potrebný. Žil život, ktorý mal zmysel. Ovocie jeho stromu pretrváva dodnes a môžeme sa z neho posilňovať aj my. Na začiatku života aj Martin žil pre seba, ale hľadal tú správnu cestu. To bolo v čase, keď daroval polovicu plášťa žobrákovi. Vtedy ešte nepoznal Krista, lebo keby ho poznal, daroval by celý plášť. Len vtedy môžeme byť šťastní, keď žijeme život pre druhých. Snažme sa darovať ľuďom chvíľku

svojho času, vypočujme ich, buďme im oporou a posilou a sami budeme rásť a budeme žiť šťastný život. Prosme, aby sme sa stali tými, ktorí sa vedia podeliť...

Stále hľadáme niečo nové, zaujímavé, ale Boh a eucharistia sú stále tie isté. Chváliť Boha a krásne prežiť svätú omšu nám pomáhal mládežnícky spevokol z Bošian.

Záver duchovnej obnovy v znamení dôvery v Boha

Duchovná obnova vo Farskom kostole v Bošanoch sa zakončila slávnostnou hodovou omšou, ktorú celebroidal bývalý bošiansky kaplán **PaedDr. Thlic. Peter Holbička**. Ten už na začiatku omše všetkým prítomným oznámil, že keďže Bošany boli jeho prvým pôsobiskom ako novokňaza, stále ich má vo svojom srdci.

Hodovú omšu koncebrovali dvaja kňazi, bošiansky farár Štefan Bukovan a rodák z Bošian páter Dušan Bezák SJ. Peter Holbička nastúpil do služieb bošianskej farnosti pred osemnástimi rokmi a strávil tu dva roky. Spolu s ostatnými veriacimi sa zamyslel nad tým, čo je to hriech, milosrdenstvo, aká je úloha Boha v živote a pripomenul aj významnosť pokoja. „V tom našom uponáhľanom svete si musím každý deň nájsť chvíľu, kedy sa zastavím. Lebo ja nie som stroj, ja nie som robot. Ja som človek s ľudským srdcom. Potrebujem sa stíšiť, upokojiť sa. Vedieť zmapovať svoje srdce, svoje vnútro.“ Dôverou Bohu by sme mohli skvalitniť život v súčasnom svete. „Ježišu, dôverujem Ti. Potrebujem sa o Teba oprieť ako o pevný bod vo svojom živote. Lebo je taký chaotický ten svet v súčasnosti, že ja už neviem, kde je pravda, komu mám vlastne veriť,“ konštatoval v príhovore. Prítomným pripomenul, aby vedeli rozlíšiť diabla od Boha. „Boh, napriek tomu, že je všemohúci, rešpektuje moju slobodnú vôľu. Nikdy nejde proti mne, nikdy mnou nemanipuluje,“ upozorňoval. „Diabol potrebuje, aby sme nepremýšľali. Riadi sa iba citmi, emóciami, vášňami, pudmi. Tie prebudí na 200 percent v našom živote.“

Tento návod poskytol Peter Holbička všetkým veriacim, ktorí sa v nedeľu 13. 11. zúčastnili slávnostnej hodovej omše vo Farskom kostole sv. Martina v Bošanoch. Týmto sa zároveň ukončil aj týždeň duchovnej obnovy a zatvorili sa aj brány milosrdenstva vo svete.

Dekan Holbička však pripomenul, že brána Božieho milosrdenstva sa nezatvorila a tiež naše srdcia by mali byť naďalej otvorené pre núdznych.

Autorkou príspevkov je Alžbeta Halmová.

A D V E N T

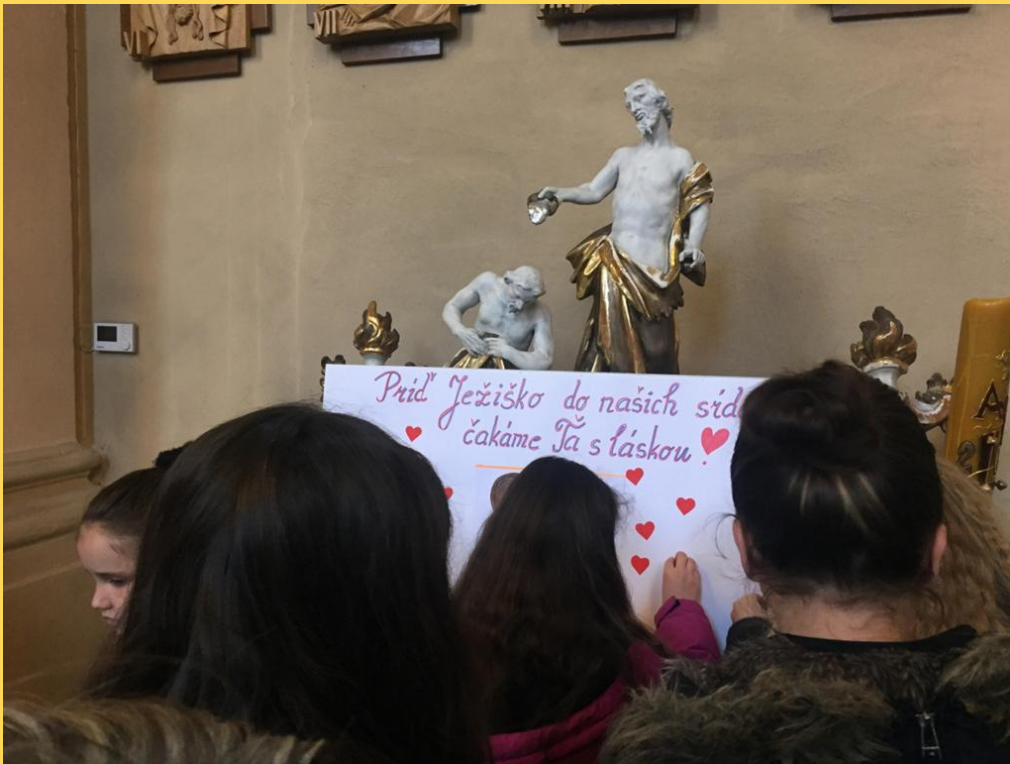

Začína štvortýždňové obdobie adventu. Je to čas duchovnej prípravy na slávenie sviatku Narodenia Pána. Prvá adventná nedeľa, ktorá sa v tomto roku slávila 27.11.2016, je súčasne aj začiatkom nového **liturgického roka**.

Adventný čas má predovšetkým svoj duchovný význam. Kresťania sa v tomto čase schádzajú v kresťanských chrámoch k modlitbám a zamysleniam. Symbolom adventu je adventný veniec so štyrmi sviečkami, ktoré sa postupne zapalujú počas štyroch adventných nediel. Rozlievajúce sa svetlo z horiacich sviec vyjadruje prichádzajúceho Krista.

Aj do nášho chrámu v tento deň prichádzali veriaci, aby oslávili prvú adventnú nedeľu. Pred oltár kládli svoje adventné vence na požehnanie, ktoré si po ukončení svätej omše priniesli domov, aby sa počas dňa s celou rodinou modlili ruženec.

Do adventu sa zapojili aj naše deti. Ich účasť na svätej omši potvrdili pripnutým srdiečkom na pripravenej nástenke. Takto v tom pokračovali až do Vianoc.

Počas adventu sa na mnohých miestach konajú **adventné koncerty**. Aj v našom chráme sa dňa 4.12.2016 konal koncert pripravený Základnou umeleckou školou v Bošanoch. Na koncerte vystupovali žiaci a učitelia. Koncert mal vysokú úroveň. Atmosféra bola úžasná.

Kto dá prístrešok svätej rodine

"Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi." (Mt18,20)

Každoročne sa v našej farnosti koná deviatnik pod názvom „**Kto dá prístrešok svätej rodine**“. Je to súkromná adventná pobožnosť, 9 dní pred Vianocami. Cieľ – úcta k Bohorodičke a príprava na Vianoce. Deviatnik sa v našej farnosti začal 15. decembra v kláštore u sestričiek a končil sa v predvečer Štedrého dňa 23.decembra.

Vianočná výzdoba

Veriaci z našej farnosti a z filiálok Krnča a Práznovce sa postarali o vianočnú výzdobu dňa 21.12. 2016. Patrí im veľká vďaka.

Bošany

Práznovce

Krnča

Betlehemske svetlo

Malý plamienok odpálený v Bazilike Narodenia Pána sa odovzdáva osobným odpálením plamienka zo sviečky na sviečku, z ruky do ruky. Všetky tieto svetielka majú svoj pôvod v tom prvom počiatocnom, a je priam až neskutočné, že sa dostanú k miliónom ľuďom v Európe i na Slovensku, že dokážu v človeku vznietiť prejav ľudskej lásky a spolupatričnosti aj s ľuďmi, s ktorými sa v živote nestretol, ktorých nepozná. Svetlo pokoja a mieru z Betlehema je krásny symbol, aby sme vytvárali pokoj a mier v našom vnútri, v našich životoch i v našom okolí. Každé odpálenie svetielka odkazuje ďalej tiché pranie, aby sa pokoj a porozumenie šírili v ľudských srdciach presne tak, ako sa od človeka k človeku šíri plameň betlehemskeho svetla. Táto akcia nesie v sebe obrovskú energiu, ktorá vie podmaniť celého človeka a pritiahnúť mnohých ľudí. Je to úžasné, že práve skauti majú možnosť podieľať sa na takejto krásnej tradícii. K skautom sa pridávajú skautskí rodičia aj s malými deťmi, ktorí si nenechajú ujstť túto príležitosť. Rok od roka sa takto zväčšuje skupina ľudí, ktorá má podobné cítenie, názory a hodnoty. Je to česť byť súčasťou štafety, ktorá v sebe nesie takéto nádherné posolstvo. Tešíme sa z každého odpáleného plamienka, keď vidíme a cítime radosť, spolupatričnosť, nádej a vďaku, ktoré ľudia pri betlehemskom svetle vyžarujú.

Malý plamienok odpálený v Bazilike Narodenia Pána priniesli bošianski skauti do farskeho kostola v Bošanoch na **Štedrý deň** o 12.00 hod., do kostola v Krnči o 7.30 hod. a do kostola Práznovce o 11.45 hod. Svetlo si mohli veriaci odpáliť do 16:00 hod.

Jasličková slávnosť

Zazvonili zvony, ktoré nám oznámili príchod malého Ježiška na tento pozemský svet. Všetci vieme, že sa narodil nielen v Betleheme, ale aj v našom srdci. Na oltári svieti večné svetlo, ktoré nám pripomína Ježiša vo Sviatosti, že je tu medzi nami prítomný a pozýva nás k sebe.

Počas adventu sa deti každoročne pripravujú na jasličkovú slávnosť. Ich námaha a snaha vyvrcholí počas vianočných sviatkov, keď sa v chráme zídeme, aby sme si spoločne pripomenuli narodenie Ježiška v Betleheme.

25. decembra na **Božie narodenie** o 16.00 hod. sa vo farskom kostole sv. Martina v Bošanoch konala jasličková slávnosť, ktorú pripravili deti pod vedením sr. Zuzany a Folklórny súbor z Krnče pod vedením Júliusa Štreichera a Evy Hankovej. ňou chceli účinkujúci všetkým pripomenúť, o čom Vianoce vlastne sú.

Deti svoje úlohy zobrali naozaj zodpovedne a jasličkovú slávnosť odohrali zo srdca. Atmosféra celého predstavenia bola úžasná.

Jasličková slávnosť Bošany

Jasličková slávnosť sa konala aj na 2. sviatok vianočný v deň sv. Štefana o 14.00 hod. vo filiálnom kostole **Narodenia Panny Márie** v Krnči.

Dobrá novina

25. a 26. decembra 2016 prvý a druhý sviatok vianočný zavítali do našich príbytkov koledníci Dobrej noviny, aby sme sa ešte viac mohli zamyslieť nad tajomstvom Vianoc. Táto iniciatíva podporuje aktivity nášho farského spoločenstva a takisto nám pomáha uvedomiť si, že sú krajiny, v ktorých sa deti majú omnoho horšie ako naše deti, krajiny, v ktorých musia denne bojovať o prežitie.

Koledníci robia počas koledovania zbierku, z ktorej Dobrá novina podporuje rozvojové projekty v afrických krajinách.

Koledníci Dobrej noviny vo farnosti Bošany a filiálke Krnča, Práznovce vyzbierali spolu 1 620 eur.

V Bošanoch bolo 20 koledníkov. Boli rozdelení do dvoch skupín, navštívili 24 rodín a vyzbierali 590 eur. Koledovanie prebiehalo na 2.sviatok vianočný na sviatok **sv. Štefana**.

V Práznovciach bolo 9 koledníkov. Boli rozdelení do dvoch skupín, navštívili 38 rodín a vybrali 665 eur. Koledovanie prebiehalo **na Božie narodenie**, 1. sviatok vianočný. Do koledovania sa zapojili okrem dospelých aj škôlkari.

V Krnči bolo 11 koledníkov. Bola jedna skupina, navštívili 10 rodín a vybrali 365 eur. Koledovanie prebiehalo na **Božie narodenie**, 1.sviatok vianočný.

Ďakujeme všetkým koledníkom a všetkým darcom za ich štedrosť.

Koledníci – Bošany

Koledníci Práznovce

Koledníci Krnča

31. decembra sme sa rozlúčili vo svätej omši s predchádzajúcim kalendárnym rokom. Pán farár sa poďakoval svojim farníkom za modlitby, spoluprácu a finančnú podporu farnosti. Vďaka patrí aj miništrantom, kostolníkom, organistom, rozdávatelom svätého prijímania, rehoľným sestrám a všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom pomohli farnosti.